Csak pofa be!

Lovas István nyílt levelei

Azoknak, akik április 12-én hiába mentek el Kisbérre

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
Kérem, ne haragudjanak, hogy feleslegesen mentek Kisbérre. Voltak, akik a Csallóközből utaztak oda, tudtam meg *Dippold Palitól.* Nagyon sajnálom. Kisbéren április 8-án tartottam előadást a Sportcsarnokban, ahová – köszönet érte – nagyon sokan jöttek el. Az eredeti meghívás április 12-re szólt. Amikor „kiderült", hogy április 12 húsvéthétfő, az előadást áttettük 8-ára. E hetilapba véletlenül a meghívás eredeti dátuma került. Bocsánat mindenkitől.

* * *

Pataky Enikőnek

HírTv

Kedves Pataky Enikő!
Érzésem az, hogy az összes magyarországi televíziós műsorvezető közül ön lenne az, akit a világ bármely nagy tévécsatornája gondolkodás nélkül felvenne műsorvezetőnek (eltekintve az áthághatatlan nyelvi korlátoktól). Ön az egyetlen, aki egyszerre természetes, nem magamutogató, és aki nem saját magát, hanem a híreket, partnereit és a televíziót kívánja eladni. Ön az is, akiről soha nem látszik, hogy fádan „szívességet tesz" akár a munkáltatójának, akár – ami még fontosabb – a nézőinek. Belülről jövő kedvessége egy páncélautón is átüt. A szíve pedig a helyén van. Látszik, hogy amit csinál, nem igazodásból teszi. Ezt már rég így gondolom, csupán nem mertem leírni a HírTv-nél bekövetkezett tulajdonváltás előtt, természetesen önt féltve.

* * *

Németh Zsolt

elnök
Országgyűlés Külügyi Bizottság

2. rész
Tisztelt Elnök Úr!
A múlt héten a kettős állampolgárságról írt nyilatkozatát állítottam szembe *Szász Jenő* székelyudvarhelyi polgármester nyilatkozatával, aki önnel ellentétben a kettős állampolgárság megadását éppen a magyarok otthon maradásával is indokolta. Nem is szólva arról, hogy a kettős állampolgárság és így a szavazati jog megadása több ciklusson át is biztosíthatná a Fidesz kormányzását. Az ön ilyen irányú kijelentései nem igazán „toborzó" hatásúak a mostani választási kampányban. Nem hiszem, hogy tévednék, ha azt állítom, az ön diplomatikus kijelentései „alávágnak" pártpolitikusi kötelességeinek és pártja győzelmi esélyeinek, mert éppen a jobboldali szavazók között többekben a reménytelenséget, a kétségbeesést és a passzivitást növelik. Amikor ön például azt állítja, hogy önök támogatják az iraki magyar kontingens fenntartását, *„ellenkező esetben a terroristák mögé állnának"*, akkor – érzésem szerint – a mondatának második felét nem hogy felesleges, de óriási hiba volt kimondania. Valóban a terroristákat támogatja a magyar lakosság túlnyomó része? Valóban a terroristákat támogatja *Zapatero* spanyol miniszterelnök? *Schröder* kancellár? *Chirac* francia elnök és *Raffarin* miniszterelnök? Az ország megszállásban részt nem kérő 160 ország? Az MDF? És a világon azon milliárdok is, akik szerint az Egyesült Államok iraki megszállása Washington birodalmi terjeszkedését, valamint az állami terrorizmust folytató Izrael kényelmét és biztonságát szolgálja?

Az pedig, hogy ön folyamatosan az antiszemitizmus elleni harcot hangsúlyozza, de még egyetlen alkalommal sem ítélt el konkrétan olyanokat, akik hazugságokat terjesztenek a Magyarországon csak a fantáziájukban élő antiszemitizmusról, szintén kontraproduktív. Ha önnek legalább arra lett volna bátorsága, hogy például *Egri Oszkárt* felelősségre vonja, amiért a 2002-es kampányban a Mazsihisz ügyvédjeként az osztrák közszolgálatnak nyilatkozva azt állította, hogy Budapest utcáin verik a zsidókat, akkor az antiszemitizmus elleni nyilatkozatai is nagyobb megértésre találnának. Így azokat inkább egy puha bürokrata önös érdekeit szolgáló mantrának értékelik. Amikor pedig *Sík, Fónagy* és *Semjén* urakkal a múlt héten megalakították a Zsidó–Keresztény Közéleti Uniót, akkor talán érdemes lett volna annak a sajnálatának is hangot adnia a kívánt párbeszéd hangsúlyozása mellett, hogy eddig minden ilyen párbeszéd, beleértve a *Várszegi Asztrik*-féléket is, nem igazán tudta elérni a kereszténység folyamatos gyalázása intenzitásának csökkentését, csupán növelte az önostorozást. Bár ne lenne igazam és ez a kezdeményezés ne olyan elhalással érne véget, amelynek során észreveszik, hogy az ingük megtépése után az alsónadrágjuk megtépését követelik, miközben *Tom Lantos* mímelt undorral beszél továbbra is a jobbközép kormányok antiszemitizmusáról.

Váradi Andrásné

(Váradi Júlia)

Magyar Rádió, Nyilvánosság Klub stb.
A közgazdász *Nagy Pongrácz*, akinek eddig magyarul és angolul megjelent könyvei még a közgazdaságtanban járatlanoknak is közérthetően fogalmazta meg, hogy miként lopta el Magyarországot a Nemzetközi Valutaalap és kapcsolt érdekeltségei, saját életéről adott ki a képzelet szülte krimiknél sokkal érdekesebb önéletrajzi könyvet Szerelem három kontinensen (és Angliában) címmel.

Tudom, hogy önnek, mint az SZDSZ-lelkületűek egyik legultraortodoxabb tagjának nem kötelező tudomást szereznie egy ilyen könyvről, hiszen ön – akár *Győri László* és egyéb effajta kollégái – más szempontok alapján válogat. De most felhívom a könyv egy passzusára a figyelmét, mert önt is érinti. Önt, aki a hangadó rendszerváltó értelmiség archetípusa. Szülei múltja, az ön pártállami idők alatti karrierje, és – mondjuk így – fenotipológiája alapján.

A most következő idézet a könyv 92-ik oldaláról való. Nagy Pongrácz '56 után a londoni BBC magyar osztályán dolgozott és feladata az volt, hogy menekülteket hallgasson meg. Mintegy 150 interjút készített. Az interjúalanyok közül páran beszéltek az emberdarálóról is, amelynek eddig sajnos nem sikerült nyomára bukkanni, és amelynek a létét a kommunisták a legidegesebben tagadják. Még a téma felemlítésétől is kiütést kapnak. Általában a *„nevetséges kitaláció"* kategóriájába utalják.

Akkor jöjjön az idézet:

„Az egyik fiatalember – volt »szabadságharcos« – mesélte. Fegyveres őrjáratával járta az utcákat azon a héten, amikor a forradalom győzedelmes volt. Az egyik házon látnak egy ártatlan táblát. »Külkereskedelmi kirendeltség«. A környékbeliek biztatják őket: menjenek oda be, mert gyanítják, hogy odabent különös dolgok történnek. Betörik az ajtót. Bent találnak négy reszkető ávóst és négy kínzókamrát. Az egyikben még ott volt a halálra kínzott áldozat hullája.

Az egyik ávós, nyilván ama meggondolás alapján, hogy neki már minden mindegy, készségesen kalauzolta őket, s felfedte előttük a húsdaráló titkát. A húsdaráló egy kerek, billenő fedelű lyuk volt egy hosszú folyosó közepén. A billenő padlózat alatt volt két acélpenge, olyasféle, mint a keverőgép (turmix) pengéi, csak ezerszeres nagyításban. Ezeket is áram forgatta iszonyatos gyorsasággal. »Bevezetjük a megkötözött, likvidálandó ellenséget a folyosóra. A folyosó másik végén álló elvtárs azt parancsolja neki, menjen oda. A népellenség megindul, a billenő csapóajtó elnyeli és a húsdaráló apró darabokra szabdalja, amelyek egyenesen a csatornába kerülnek«.

Az interjúalany még hozzátette: ott, ahol ez a csatorna belefolyt a Dunába, sok pecázó volt, mert ott mindig sok volt a hal."

Eddig az idézet. Az MTV kiváló dokumentaristájától, *Dézsy Zoltántól* tudtuk azt is, hogy a Jászai Mari téren lévő Fehér Házban is volt emberdaráló. Gyerekkoromban, amikor ott még vígan darálhattak, láttuk, hogy a Margit híd mellett a rakpart falán nagy betűkkel oda volt írva: *„Horgászni tilos!"*. Önnek, aki a rákosista kommunistáknak hála, budai villában „vészelte át" a negyvenöt éven át tartó diktatúrát, volt némi köze a Fehér Házhoz, amelynek pincéjét már nem lehet feltárni, ugyanis azt átépítették, feltöltötték, majd víz árasztotta el. De azt tudjuk, hogy külön csatornarendszere volt, és tudjuk, hogy a parlamenttel föld alatti járat kötötte össze. Önnek az a köze baljós házhoz, hogy azt az ön apja, *Preisich Gábor* tervezte. Ezt a levelet pedig azért írtam, hátha elmondta önnek apja még a halála előtt, hogy hová lettek az eredeti tervek, amelyek szőrén-szálán eltűntek. Ha véletlenül a párnája alá tette, vegye elő őket.

További jó nyafogást az éteren keresztül és a Nyilvánosság Klub ügyvivőjeként jó felkészülést a 2006-tól jövő kormány elleni tiltakozássorozatokra.

* * *

A másik oldalnak

Ide figyeljetek! Néhány hónapja figyelmeztettelek titeket, hogy ne merészeljétek *Máraiból* a polgári oldal ellen tőkét kovácsolni. Megígértem: ha ezt megteszitek, tovább idézek tőle. Attól az embertől, aki akkor se támogatott volna ma titeket, ha elevenen égetik el. Mivel ismét vele ütöttétek – igaztalanul – a polgári oldalt, ezért ismét idézek tőle.

Mivel a holokausztnak aktualitása van, először 1944-es Naplójának 166. oldaláról:

„Tizennégy nagyzsidót, köztük a híres, milliárdos vagyonnal rendelkező gyáros család tagjait a Gestapo valamilyen káprázatos váltságdíj ellenében kiengedte Svájcba. Híre jött, hogy már meg is érkeztek. E dúsgazdag, milliomos zsidók megkaptak itthon az élettől mindent, amit ember megkaphat. A menekülési tárgyalások pillanatában egyiknek sem jutott eszébe, hogy ötszáz nyomorult, szegény zsidó gyermek életét kérje, ha már pénzzel egyáltalán el lehet intézni valamit. S ahogy a németeket ismerem, az ötszáz gyermek életét kérő nagy zsidónak talán oda is ajándékozták volna, ráadásként, a gazdag család menekülő tagjainak életét is. De ez nem jutott eszükbe."

Másodszor Ami a Naplóból kimaradt (1953–54–55) című könyvének 205. oldaláról:

„A mi, magyar kapitalistáink, akik most a külföldre síbolt vagyon romjain ülnek és siratják a »kis ország«-ot, elfelejtik, hogy éppen úgy felelősek Magyarország múltbeli társadalmi aránytalanságaiért, mint a feudális és félfeudális nagybirtokosok, tehát a »történelmi osztály«. A valóság, hogy egyik sem fizetett igazán megfelelő mértékben adót, sem reálbért.... A zsidó nagykapitalistáink egy része aztán az ilyen aránytalan jövedelemelosztás árán Magyarországból kiszívott vagyont arra használta fel, hogy a pénzéért egyrészt kivásárolja a bolsevistáktól a pénzét. S ami így megmaradt, azt kisibolták Svájcba, Kanadába, Dél-Amerikába és az Egyesült Államokba, ahol most rezideálnak."

Majd pedig e Napló 243–244. oldaláról.

„A zsidóság nem múló izzó gyűlölettel emlékezik a hitleri időre, s ezt meg lehet érteni, mert a hitleri gaztetteket nem lehet feledni. De a zsidóság megmaradt rétege – különösen azok az értelmiségi zsidók, akiket a hitleri tragédia elől elvitt jósorsuk biztonságosabb tájakra –, ugyanakkor feltűnően elnéző és hallgatag egy másik gaztett, a bolsevista diktatúra gaztetteivel kapcsolatban. Ennek a türelmes elnézésnek nem lehet más oka, mint az, hogy a bolsevisták megengedik a zsidóknak a részvételt a maguk gaztettében, míg a nácik nem engedték meg. Mindinkább hiszem, hogy a nácik lelkes támogatást kaptak volna a zsidóságtól, ha megengedik nekik, hogy részt vegyenek a fasizmusban... Minden zsidó alkatilag hajlamos a fasiszta nacionalizmusra, mihelyst módot adnak neki reá, hogy az legyen. Lásd a megbocsátó hangot, amellyel – ma is – Mussolini fasizmusáról beszélnek... Az nem volt »olyan« rossz. Holott éppen úgy fasizmus volt."

Végül a 258. és 262. oldalról:

„Gibbon. Kitűnő a fejezet, amikor megmutatja, mennyire képtelen volt a zsidóság befogadni – mindig csak kizárt, elutasított mindenkit. ...Jézus megkísérelte kinyitni a kaput a zsidóság és a világ között, eleven vallást teremteni a nacionalista, fajvédő szektavallásból, hívni és befogadni mindenkit, a görögöt, a rabszolgát... A zsidók rögtön megölték."...

„Nem igaz, hogy a bolsevizmussal rokonszenvező intellektuelek egyféle valláspótlékot találnak ebben az eszmekörben. Mindig csak jellemük és tudásuk hiányosságainak, lappangó vagy tudatos bosszúvágyaiknak pótlását és kielégítési lehetőségét remélik, amikor erre az oldalra állanak. A gaztettek, amelyeket a nácik elkövettek, reakció következményei voltak – erről sem akarnak tudni – s ezeket a gaztetteket nem lehet megtorolni, sem jóvátenni azzal, ha valaki szerződik egy igazságtalan és kegyetlen rendszerrel, amely gaztetteket követ el. De erről sem akarnak tudni."

Ezt mondta a polgár.

Ha ismételten elfelejtitek figyelmeztetésemet, további idézetek jönnek Márai Sándortól, gazemberek!

Tom Lantos

Az Egyesült Államok kongresszusi képviselője

Képviselő Úr!

Jön a kampány, és ön – nyilván puszta véletlenségből – ismét sűrűn látogat Magyarországra. Akár *George Soros* és *Charles Gati*.

Az, hogy ez a levelem önt hol éri, mindegy. Ha éppen nincs itt, majd elfaxolják önnek.

Monológom (ön a párbeszédre gyáva azokkal, akik nem szolgálják) nyilván frissítőleg hat önre, hiszen ezt a hangot a nyugati világ nem sok lapjában kapja. Mély tisztelet persze néhány kivételnek, elsősorban kedvencemnek, a baloldali londoni Guardian-nek, az ottani Independent bagdadi tudósítójának, *Robert Fisknek*, a Toronto Star *Eric Margolisának* és néhány olyan kollégámnak, akik köpnek az önök „politikai korrektségére", pénzükre és helikoptererődjeikre. Tisztelet tehát kollégáimnak, akik szabadnak születtek.

Amikor itt volt, éppen a vajdasági magyarokat és vezetőit fenyegették meg halálosan. Mibe került volna önnek, ha látványosan és demonstratíve felveszi a telefont és *Kostunicát* tárcsázza? Ehelyett ismét a holokauszt-bizniszben utazott és utazó ügynökként a magyar politikai osztályt biztatta, hogy vegyenek részt abban a gazemberségben, amit ön Irak felszabadításának nevez. Amikor ezt mondta, Irak égett és azóta is ég. Önök pedig épp mintegy hatszáz polgárt öltek meg Faludzsában. Isten házát is berobbantva. Nézegettem az Al-Dzsazíra televízió honlapján felsorakozó képeket a megcsonkított, megölt iraki gyerekekről. Eközben néztem az ön arcát az itteni tévén. Hányinger fojtogatta torkomat.

Mialatt egyre súlyosabb akcentusával ki tudja, miért, itt is angolul előadott pozőrségét hallgattam fél füllel, rámentem az internetre, hogy megnézzem, mi a véleménye önről azoknak, akik nem tartanak véleményük kimondásától. Például *Ben Terrallnak*, aki felidézte az izraeli Ha'aretz című lap 2002. szeptember 30-i számát, amely arról tudósított, hogy ön mit mondott *Colette Avitalnak*, az izraeli knesszet tagjának. *„Colette, drágám"*, mondta ön a törvényhozó asszonynak, *„nem lesz semmilyen problémája Szaddámmal. Hamar megszabadulunk tőle. Helyébe egy nyugatbarát diktátort teszünk, aki jó lesz nekünk és nektek"*. Már akkor kiszemelték az akkor még emigrációban élő *Ahmed Csalabit* Irak vezetőjének, ugye? A feltétlen izraelbarát sikkasztót, aki nem merne Jordánia területére lépni, nehogy néhány évtizedre bekasztlizzák, ugye?

De menjünk vissza a történethez. Ön ezt mondta: *„Jópofa dolgokat tulajdonít nekem a Ha'aretz, mert ellentétes egész életművemmel. Mindig is szilárdan támogattam a demokráciát"*. És *Ceausescut*?

Ön merészelte itt felsorolni azt, hogy *Szaddám Huszein* gázt vetett be saját ➲

➲ emberei ellen? Ugyan, hol tiltakozott akkor, amikor Huszein Halabdzsában gázzal megölt ötezer kurdot? Vagy amikor iráni katonák haltak meg és fulladoztak, tüdejükből vért köhögve fel az iraki mustárgáztól? Ja, akkor Irak volt a haver? Irán meg a fősátán?

De ismét vissza a Colette-sztorihoz, akit Ben Terrall vérbeli újságíróként azonnal megkérdezett. E-mail-fordultával a következő üzenetet kapta tőle: *„Megerősíthetem, hogy a történet igaz. Magam is meglepődtem és fájtak is Lantos képviselő megjegyzései. Mivel Izrael barátja és már régóta barátja vagyok, nem akartam reagálni tagadására vagy még jobban zavarba hozni. Tisztelettel: Colette Avital, a Knesszet tagja".*

Terrall szerint ön beteges gyakorisággal hozza elő lépten-nyomon erőltetett párhuzamait a náci Németországgal és a II. világháborúval, amikor Bush háborús terveit adja el. Terrall ezenkívül önt még arcátlan csalásokkal is vádolja és a közvélemény súlyos félrevezetésével. Amikor ön 1990-ben az Emberjogi (!) Bizottság elnöke volt, meghallgatást kezdeményezett, amelyre elővezetett egy kuvaiti asszonyt, aki elmondta, hogy saját szemével látta, amint iraki katonák egy kuvaiti kórházban lévő inkubátorokból csecsemőket téptek ki. Az asszony azt is mondta, hogy csak keresztnevét (*Najira*) meri megmondani, mert fél. Ön csak azt felejtette el elmondani – és ez *John MacArthurnak* a polcomon lévő, Második front: cenzúra és propaganda az Öbölháborúban című könyvében is olvasható –, hogy a fiatal hölgy nem véletlenül hallgatta el teljesen nevét (Najira Al-Szaba). No nem félelmében, hanem azért, mert akkor az újságírók azonnal tudták volna, hogy ő a washingtoni kuvaiti nagykövet felesége. És azt is, hogy az ő tanúvallomását az a Hill and Knowlton PR-cég készítette, amely szerződésben állt a kuvaiti királyi családdal, és amelynek egyébként itteni fő embere az a feltétlen SZDSZ-barát *Göllner András*, aki egy harmadrendű kanadai egyetem unalmát cserélte fel az izgalmas és lukratív budapesti munkára. Az is csupán éppoly véletlen, hogy a Hill and Knowlton ingyen bocsátott irodákat az ön rendelkezésére és adott önnek pénzügyi támogatást, mint amilyen „véletlenszerűen" ön vádolja meg antiszemitizmussal Magyarország mindenkori jobbközép kormányait, lehetőleg kampányközeli időszakban.

Terrall messze nincs egyedül az ön értékelésében. *Wayne Madsen* így kezdi Tom Lantos hazugságai – a Ház Lugosi Bélája című cikkét: *„Csalárd, hamis és mindenkit becsap".*

Ha ön Tom Lantos, a cikk önről szól. A második mondat szerint *„Folyamatosan hangsúlyozza áldozati mivoltát... a Capitolium első számú emberjogi szakértőjének hiszi magát, holott ez a gyűlöletes, úgynevezett demokratapárti valójában a félrevezetés és propaganda mestere, aki hempereg a korrupt kampánypénzekben".* Wayne Madsen felidézi, milyen aljas jelzőkkel támadta a francia, a német és a belga kormányt, amiért nem akarta önöket birodalomépítő kalandjukra elkísérni Irakba. Azt is elmondta, hogy ön *Craig Livingstone-nak*, a Fehér Ház biztonsági főnökének azt merte javasolni, hogy legyen öngyilkos.

Tiszta röhej volt, ahogyan az itteni médiaemberek egyik műájulatból a másik műájulatba estek azzal kapcsolatban, hogy ön mennyire támogatja a republikánus Bush iraki napirendjét, noha ön „demokratapárti". Arról persze nyikkanni sem mertek, hogy önnek valójában melyik ország érdekei fontosak. Amit a Jewish Bulletin Newsban *Aleza Goldsmith* ilyen pofonegyszerűen fejezett ki, amikor arról volt szó, hogy a kaliforniai zsidó szavazók pénzét hadrendbe állítsa demokratapárti kihívója, a ciszjordániai születésű *Maad Abu-Ghazalah* legyőzése, vagyis közvetlenül Izrael érdekében: *„Tom Lantos képviselő (Demokrata, San Mateo) a zsidók között közismert Izrael melletti megingathatatlan támogatásáról..."*

De ha belső forrásnak sem hisz, akkor idézem a nagyon távolságtartó francia Le monde diplomatique című folyóiratot, amely a világ szinte minden országában az antiglobális baloldal havi „bibliája". Ebben írja *Serge Halimi* az Egyesült Államokban Ariel Saronnak csak barátai vannak címmel megjelent cikkében, hogy *„A Fehér Ház, a kongresszus, a két nagy párt, a sajtó és Hollywood oly mértékben megszilárdította az Izrael-barát politikát a politikai, társadalmi és kulturális életben, ami ennek bukását lehetetlenné teszi".* A zsigeri antiszemitizmussal nehezen vádolható Halimi önről pedig azt írja, hogy *„Tom Lantos demokratapárti képviselő a szélsőjobboldali Likud amerikai gramofonja".*

Wayne azt írja önről, hogy mindenkit azonnal leantiszemitáz, aki nem támogatja Izraelt, elsősorban a kongresszus fekete képviselőit, akiket ön különösen utál, mert a nemzetközi gyémántipart felelősnek tartják az Afrikában dühöngő polgárháborúkban ontott vér nagy részéért.

Wayne egyébként szintén kitér az ön és a Hill and Knowlton cég kapcsolatára, amely céget a korábbi, brutális indonéz és török diktatúrák ügynökeinek nevez. Sőt, azt is állítja, hogy ön kampánypénzeinek egy részét a San Franciscó-i repülőtérnek a maffia által uralt szakszervezeteitől kapja.

Amikor ön a múlt héten Budapesten járt, egyik sajtókonferenciáján a Magyar Rádiótól *Kulcsár István* tett fel kérdést Irakkal kapcsolatban, *John Kerryt, Bush* kihívóját és *Edward Kennedy* szenátort idézve. Az amerikai sajtóattasé akkor gyorsan közbevágott, hogy vége a sajtókonferenciának. Kulcsár becsületére legyen mondva, ezt a Kossuth Rádió Krónikájában elmondta. A Krónika napján jelent meg *Fisknek* az Independentben egy cikke a bírálók elhallgattatásának új politikájáról A háború urai bírálóinak: Pofa be! főcímmel és ezzel az alcímmel: Hála a sajtó több tagja szolgai magatartásának, az amerikai kormánynak könnyen mennek a dolgok. A cikk így kezdődik: *„Csak pofa be. Ez uraink új külpolitikai vonala".* Fisk felemlíti, hogy tavaly március 16-án egy szintén amerikai segéllyel Izraelnek vásárolt toronymagas Caterpillar buldózer hajtott rá a 23 éves *Rachel Corrie*, amerikai békeaktivistára, miközben palesztin barátai lefilmezték a gyilkosságot. Fisk leírja: a gyilkosság felelősségét firtatóknak és a szülőknek a „pofa be!" jutott. De azoknak is, akik emlékeztetnek arra, hogy Irak megszállása kísértetiesen kezd hasonlítani a palesztin megszállásra. A falvak elkerítésére borotvapenge éles szögesdróttal, ártatlanok letartóztatására, a kollektív büntetésekre, a helikopterekről lelőtt polgárokra. Ezt nevezi ön, Lantos-Lugosi úr, a demokrácia és a szabadság terjesztésének az ősi Mezopotámiában, ugye?

E politika gyakorlati megnyilvánulásáról tudósított a Guardian is, amikor arra a kérdésre, hogy értesülések szerint az izraeli titkosszolgálat emberei segítenek kiképezni az Irakban szolgálatot teljesítő amerikai különleges erőket, ezt a választ kapta az újságíró egy izraeli „illetékestől": *„Nem érdekünk ezt kommentálni, mert az csupán a dzsihadisták előítéleteit erősítené".*

Egy dologról tudom biztosítani önt. Egy éven belül önnek és leghűbb szövetségesének a szemében az egész világ egyre inkább egy nagy dzsihad képét ölti.

* * *

Eörsi László
történész

2. rész

Eörsi Úr!

A múlt héten figyelmetlenségből *Eörsi Jánosnak* neveztem. Mindegy. A hangsúly az „Eörsin" van.

Remélem, élvezte az első részt. Nyilván a folytatása is örömet okoz önnek. Netán *Nagy Erzsébetnek, Nagy Imre* lányának is, aki *Horn Gyulával* együtt koszorúzik. *Wittner Máriának* – akit ön a Beszélőben gyalázott – valóban örömet okoztam, amit kedves telefonja tudatott velem.

Tehát, mint ígértem a múlt héten, most körvonalazom, miről szól *Johanna Granville-nek* a Vologyaként is ismert Nagy Imréről szóló tanulmánya. Az írás a hruscsovi enyhülést meghirdető, 1956. februárban tartott XX. Kongresszussal kezdődik, majd rátér a kegyetlen *Rákosira*, akit, mint Granville megjegyzi, neveztek „kopasz gyil-

kosnak", de „seggfejnek" is. (Emlékszem, az ötvenes években – amikor az ön apja, *Eörsi István* *Sztálinhoz* ódázott – az általánosban Rákosi „kínai" nevén röhögtünk: ő volt „segg-fej-bej".) Majd felteszi a kérdést, hogy Rákosi, aki Nagyot halálos ellenségének tekintette, miért nem intézte el riválisát? Granville szerint ennek egyik magyarázata lehet, hogy valaki védte Nagyot „a központban", vagyis Moszkvában. Ugyanis – mint a Granville által közölt dokumentumok is mutatják – Nagy Imre 1933-ban Vologya néven felajánlotta szolgálatait a titkosrendőrségnek és informátorként dolgozott 1941-ig. Mint emlékszik, a múlt héten a La Stampából ugyanez derült ki, pontosabban az, hogy a KGB volt elnöke, *Krujcskov* szerint Nagy 1930-ban ajánlotta fel szolgálatait, amit azután 1933-ban a titkosszolgálatok el is fogadtak. A Granville által csatolt dokumentumok egyike azt mutatja, hogy Nagy 1939-ben 38 magyar politikai emigráns ajánlott fel megdolgozásra („razrabotka") és egy másik dokumentumból pedig az derül ki, hogy 150 nevet sorolt fel – magyarokat, osztrákokat, németeket, lengyeleket, bolgárokat és oroszokat – e célra. 15 embert végeztek ki, illetőleg börtönöztek be azok közül, akikről Nagy jelentett. Granville ismerteti, hogy a dokumentumok közül hármat 1988-ban találtak meg a KGB levéltárában. Nem véletlenül. Krujcskov, a KGB feje kerestette és küldte a dokumentumokat *Gorbacsovnak* 1989. június 16-án. Ugyanezen a napon több százezer magyar gyűlt össze a budapesti Hősök terén Nagy Imre újratemetésén.

Granville teljes mértékben megerősíti a La Stampa című olasz lap előadását, de jóval több részletet ismerhetünk meg tanulmányából. Krjucskov ugyanis azt javasolta Gorbacsovnak, hogy járassák le Nagyot mert ezzel kiolthatják az egész magyar reformmozgalmat.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy Nagy Imre szovjet állampolgár is volt, és állampolgárságát haláláig nem veszítette el. A történelem iróniája, hogy a Nagy Imrére vonatkozó dokumentumok kutatását minden bizonnyal 1988-ban magyar reformista politikai körökből jövő kérés indíthatta meg, de a keresést javaslók nyilván visszahőköltek attól, amit találtak. Amikor 1989 nyarán pártközi megbeszélésen Nagy Imrének az egykori NKVD-vel való kapcsolata felmerült, akkor *Nyers Rezső*, az MSZMP akkori elnöke javasolta, hogy ejtsék a témát. Ugyanakkor *Grósz Károly*, az MSZMP főtitkára az MSZMP KB teljes ülése elé tárta a híreket, és a KB is úgy határozott, hogy ne hozzák nyilvánosságra a dokumentumokat.

Granville megemlíti azt is, hogy Nagynak egyéb kompromisszumaira is hajlamosak a feledés fátylát borítani. 1951-ben Nagy „önkritikát" gyakorolt, hogy visszakerüljön az őt ideiglenesen kizáró Politikai Bizottságba. Sőt: rövid ideig a terménybetakarítással is megbízták, vagyis elvállalta, hogy végrehajtsa azt a feladatot, amelyet korábban ellenzett. Szintén 1951-ben Nagy Imre a PB más tagjaival együtt aláírta azt a jegyzéket, amely javasolta *Kádár János* letartóztatását, ami rendkívül brutális megveretéséhez is vezetett.

„Vagyis Nagy Imre, »Vologya ügynök« keze bizonyos mértékig szintén »vértől csöpögött«, valamint »hamis információt adott«, amellyel »segítette ártatlan emberek halálra ítélését«, mint ahogyan Tito nyilatkozott Rákosi Mátyásról és bérenceiről", írja a szerző, aki arra is utal, hogy 1985-ben Kádár arról számolt be Gorbacsovnak, hogy Nagy „Berija embere volt", tehát valaki Magyarországon tudhatott Nagy kapcsolatairól. Az e mondat mellett álló lábjegyzet forrása egyébként Ororszország jelenlegi budapesti nagykövete, *Muszatov* professzor.

Ennyit, Eörsi úr, tehát, viszonzásként azért, mert ön '56 hőseinek életét oly kétes megvilágításba helyezi igencsak megkérdőjelezhető értelmezéssel.

* * *

A magyar politikai elitnek

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!
60 évvel ezelőtt kezdődött meg mintegy 720 ezer magyar deportálása a Szovjetunióba, marhavagonokban. Kérem, nézzék el szélsőségesen demokrata voltomnak, hogy nyomatékosan felhívom az e tény fölött eddig elsikló figyelmüket arra: csak az egyes fajok felsőbbrendűségét vallók tesznek különbséget ember és ember, szenvedés és szenvedés között. Kérem, azonnal kezdjenek hozzá e hétszázezer magyar deportáltnak méltó emléket állítani és kijelölni az emlékezés napját. Haladéktalanul. Azért is, hogy emlékezzünk, és azért is, hogy ez az iszonyat soha többé ne fordulhasson elő. Azt is elvárom, hogy az MSZMP utódpártja töredelmesen kérjen bocsánatát a magyar néptől, amiért segédkezet nyújtott hétszázezer magyar deportálásához Szibériába.

Biztos vagyok abban is, hogy ezt a törekvést a magyar zsidóság is támogatja két okból. Egyrészt tudja, hogy mit jelent száz- és százezrek deportálása, másrészt pedig azért, amit az SZDSZ egyik alapítója, *Kis János* írt a Beszélő 1984/11. számában, amelyben megemlékezik a magyar zsidóság deportálásának 40-ik évfordulójáról: *„Lehet-e ebben az értelemben arról beszélni, hogy a magyar zsidóságot erkölcsi felelősség terheli a sztálinista diktatúráért? Bizonyos fokig igen."* Kissel szemben nincs apelláta, ugye? ■

„Rabló mongol nyilát"

Ungváry Zsolt

A Magyar Köztársaság kormánya bekérette Mongólia budapesti nagykövetét, és egy jegyzéket nyújtott át neki, amelyet felháborodott szóbeli véleménnyel egészített ki. Az irat lényege az volt, hogy Magyarország kárpótlást követel Mongóliától az 1241–42-es tatárjárás okozta szörnyű pusztításokért, annak máig ható következményeiért. Elvárja, hogy Batu kán barbár cselekedeteiért kérjenek bocsánatot, kövessék meg a magyar népet, s rajta keresztül a kereszténységet, hiszen – mint a jegyzék írja – a „borzalmas tatárdúlás nem kizárólag a magyarság ellen irányult, hanem az egész keresztény Európa ellen, vagyis minden megölt magyar egyben soha el nem múló mementója a vallási türelmetlenségnek, az embertelenségnek, az esztelen könyörtelenségnek".

Az ultimátum – mert így, utolsó figyelmeztetésként is felfogható a diplomáciai jegyzék – tételesen felsorolja a feldúlt falvak nevét, az ott lemészároltakat, s külföldi krónikákra, illetve Rogerius váradi püspök Carmen miserabile című beszámolójára hivatkozva példátlan, addig soha nem tapasztalt nagyságrendű gyilkosságokat említ. „Muhi után a világ már nem lehet olyan, mint korábban volt", „emlékeznünk és emlékeztetnünk kell mindenkit ezekre a gaztettekre, hogy többé ne ismétlődhessenek meg". A halottak számát először egy, később másfél-két millióban állapították meg. Kiegészítve azzal, hogy az elhunytaknak utódaik születhettek volna, azok mára egy több száz milliós potenciális szaporulatot jelentenének, amivel ugyancsak a mongoloknak kell elszámolniuk. A kártérítési követelésben szerepelnek az elhullott állatok (lovak, marhák), a letarolt vetemény (búza, árpa, kukorica – ez utóbbit később kihúzták, mondván, hogy csak Amerika felfedezése után jelent meg Európában, de aztán mégis visszaírták, arra hivatkozva, hogy épp a tatárjárás pusztításairól készült jegyzőkönyv bizonyítja a kukorica korábbi jelenlétét; erről aztán tudományos dolgozatok is készültek, amelyek hivatalosan is őshonos európai növénnyé minősítették a kukoricát). A házakban, melléképületekben esett kárt is felbecsültették, s mai árakon számították fel a jegyzékben.

Az eset további következményeként Hollywoodban megrázó filmek tucatjait forgatták a Muhi csatáról a legnagyobb sztárok közreműködésével, illetve néhány országban törvényt hoztak a tatárjárással kapcsolatos adatok megkérdőjelezésének büntethetőségéről és posztumusz Nobel-díjjal tüntették ki a szemtanú-krónikás Rogerius mestert. ■